

April 2002 Kahawa Sukari

Sasa nieuwsbrieflezers,(Jambo ofwel hallo)

Habari?(alles goed?)

Vijf kinderen in Ruiru opgevoed door de oudste broer van 16, hierover schreef ik vorige keer en ik kan jullie nu het nieuws brengen dat de kinderen HIV-vrij zijn en dus ondertussen zijn opgenomen in Spirit of Faith children's home. De oudste broer, Efan houdt veel van de kinderen, hij zegt dat het het beste is voor de kinderen als ze naar Spirit of Faith children's home gaan maar je ziet de ongerustheid op zijn gezicht als we de kinderen naar het weeshuis brengen. Evan, de broer is namelijk 16 en daarmee te oud om opgenomen te worden in Spirit of Faith. Het oudste meisje was al een grensgeval, ze is 11 en zal in Spirit of Faith moeten beginnen in de kleuterschool omdat ze geen onderwijs heeft gehad. De kinderen zijn netjes en liefdevol opgevoed, het "huisje" was schoon, de jongen werkte overal en nergens om maar geld bij elkaar te krijgen..hij heeft goed werk gedaan, moeten we hem dan nu zo laten gaan???? Nee, hij heeft een baan gekregen bij Spirit of Faith.

Een goede oplossing van dit probleem, iedereen gelukkig.

Het andere gezin dat ik bezocht in de sloppen, een moeder die de kinderen verwaarloost, er 5 heeft en de 6e is onderweg. Ze zou Aids hebben en om deze reden zijn we op het verzoek in gegaan om hier een kijkje te nemen. Een hele trieste situatie in een huisje van karton. Het jongste jongetje is twee en de oudste is negen. De verwaarlozing was geen vraagteken, de moeder pakte de kinderen ruw beet, liefde was niet aanwezig in dit huis. Samen met de sociaal werkster van het weeshuis besloten we dat we de kinderen zouden laten testen op HIV want als de moeder het heeft dan zullen de jongste kinderen dit waarschijnlijk ook hebben. Mochten ze HIV vrij zijn dan zouden we in overweging kunnen nemen om de kinderen te helpen terwijl ze bij de moeder wonen, bv door ze onderwijs te bieden. Mocht de moeder dan komen te overlijden dan kunnen ze dan eventueel worden opgenomen in Spirit of Faith.

Maar nog voor de Aids-test kwam was ik weer in de buurt van de kinderen om andere redenen en trof ik het meisje op een vuilnisbult aan, ziek. Ik zocht naar de andere kinderen, ook het jongste jongetje bleek ziek, ernstig ziek. Na een lange dag in de hulppost mochten de kinderen weer naar huis, hoewel de zusters liever hadden dat de kinderen met mij mee gingen om in een normaal bedje te kunnen slapen ipv in de sloppen maar ja, het zijn geen Spirit of Faith kinderen, dus terug naar hun moeder.

De volgende dag kwam ik de kinderen bezoeken en was het jongetje, Eyan, nog veel zieker, terug naar de hulppost. Het jongetje, Eyan sliep en sliep aan een stuk door, eten spuugde hij uit. Op de hulppost schrokken ze en hebben ze ons op een bed gelegd, Eyan spuugde alles uit en liet alles lopen, hij lag op mijn buik dus ik werd er niet schoner op maar op zo'n moment sta je daar eigenlijk niet eens bij stil. Uiteindelijk hebben ze bij de hulppost een ambulance laten komen en zo doorkruisten we Nairobi in de spits met een loeiende sirene. Tegen de tijd dat alles klaar was in het ziekenhuis was het te laat in de avond om bij de moeder langs te gaan om haar te informeren, dat vond ik heel naar, maar toen ik een dag later het haar kwam vertellen bleek bij haar geen ongerustheid. Vanaf nu was het iedere dag ziekenhuis bezoek. Ik heb de moeder gezegd dat ze moest komen, een kind heeft geen vreemde nodig maar zijn moeder..ze zag het allemaal niet zo maar goed..haar familie stond er ook op dus ze ging wel. Ook in het ziekenhuis hebben ze verscheidene malen met de moeder gesproken...iemand was zo kwaad op haar en zei tegen mij:"Ik praat niet met haar, heeft toch geen zin". Best moeilijk voor de staf van Spirit of Faith en voor mij...we zijn een weeshuis en we kunnen dus niets in dit geval. De kinderen zijn getest en tot ieders verbazing hadden ze geen HIV, in het ziekenhuis heb ik een psycholoog gevonden die hopelijk moeder en kinderen kan helpen.

De zondag kwam..de dag van de kerk en zo ging ik naar de dienst van de Spirit of Faith kinderen. Geen dominee maar kinderen die dat wel regelen.

Tranen van ontroering prikten in mijn ogen toen ik de kinderen die ik eerder had opgenomen vanuit Ruiru, waar ik de brief over begon, zag zingen in het koor van SOF. Alle vier kinderen stonden op in de kerk en zongen en zongen....hoe groot is mijn dankbaarheid dan. De kinderen waren blij me te zien, het meisje van 11 kroop me aan alsof ze een peuter was. De zondagmorgen, de kracht om weer door te gaan en weten waarom je doet wat je doet. Zo ging ik naar de dienst weer naar Nairobi naar het ziekenhuis en jawel ik trof de moeder. Ik vroeg haar naar haar dochtertje: "Is oké" zegt ze, de dokter zegt is je dochtertje slechter of beter dan het kind dat je hier vast houdt?" "Slechter" zegt ze. De dokter schudt zijn hoofd en ik draai me om. Ik voel dan zoveel boosheid opkomen. De dokter vraagt of ik het kind kan

halen. Ik twijfel, heb ik hier geld voor???? Het weeshuis zeker niet. Toch ik weet wat ik moet doen en de dokter vertelt het de moeder. Ook zegt hij de moeder de moeder dat ze moet blijven, ook 's nachts, om te waken....nou dat komt de moeder wel slecht uit. Ze vroeg me of ik niet morgen haar dochter kon halen want vandaag moest ze nog wat ophalen....ik vertelde haar dat ze best wat op kon halen en dan terugkomen of ik kon iets voor haar ophalen maar haar kinderen zijn in levensgevaar en ze hebben hun moeder nodig. We zijn het meisje gaan zoeken en vonden het in een afgesloten hut, de persoon met de sleutel was in geen velden of wegen te bekennen dus mensen zijn haar uit gaan graven. Er stak een vingertje door een kier in de deur, het leek wel het sprookje van Hans en Grietje.

Ze kreeg een bedje naast haar broertje. De moeder was er niet, de volgende dag ook niet en ook niet de daarop volgende dag. De kinderen waren ernstig verwaarloosd, in de zin van eten en drinken, veel wormen en dergelijke en ze hadden een longontsteking en dat is vaak dodelijk hier. Maar gelukkig was het geen tbc want dat was de eerste angst. De kans dat de kinderen gingen sterven was groot en als de oorzaak tbc was dan was een hele sloppenwijk in de problemen. De kinderen hebben het overleefd ze komen voorlopig niet naar Spirit of Faith, het zijn geen weeskinderen. Maar dat ze leven, hiervoor wil ik al mijn persoonlijke sponsors bedanken, met jullie bijdrage op mijn persoonlijke bankrekening hebben jullie het leven van Chereane (4) en Eyen (2) gered.

Nog voor ze uit het ziekenhuis zijn ontslagen wordt ik opgeroepen vanuit een ander ziekenhuis, voor iets totaal anders ditmaal. Regina de vrouw van Antony (de chauffeur van Spirit of Faith) gaat bevallen, ik heb beloofd bij haar te zijn dus.....in de Susuki doorkruisen we weer Nairobi en gaan vlug vlug naar het andere ziekenhuis.

Regina is bevallen van een mooie gezonde dochter, haar naam is Hannah.

Voor de paas was iedereen ontslagen uit het ziekenhuis.

De afgelopen maand was niet simpel zo hadden we soms geen auto en soms geen water. De waterpomp was stuk gegaan. Het was gebeurd door een val van een elektriciteitspaal dus hopelijk kunnen we ooit de schade terug vorderen, mensen geven me hier weinig kans maar toch, ik probeer het en blijf het proberen. Schade was bijna 3000 gulden. Waar halen we dat nou weer vandaan????

Behalve de financiële problemen neemt het repareren van de pomp tijd. Water is een eerste levensbehoefte en behalve de kinderen hebben we koeien honden en kippen.

Maar met de paas was er weer water en reed de auto.

Iedereen uit het ziekenhuis dus.....zou het een rustige Pasen worden?

Ik had Patricia, het meisje dat in Spirit of Faith werkt en in Spirit of Faith is opgegroeid al vaak beloofd dat ik haar zou leren zwemmen.

Zaterdag was eindelijk de dag. Veronica, een highscholer die terug is ivm de paasvakantie logeert bij Patricia omdat ze geen plek heeft om heen te gaan ging mee. Over Veronica schreef ik jullie trouwens eerder, het meisje dat zo mooi kan zingen en dansen, die de krant heeft gehaald.

In het zwembad kreeg ik een oproep, Stanely, 1 van de nieuwe kinderen uit Ruiru, waar ik de brief mee begon was naar de plaatselijke dokter gebracht. Hij kan zijn nek niet meer bewegen en heeft hoge koorts, de dokter heeft hem naar een overheidsziekenhuis gebracht en ik moet onmiddellijk komen om de opname te regelen. Hersenvliesontsteking is de diagnose, dat is niet mis. En zo doorkruist de Suzuki opnieuw Nairobi en belanden we allemaal in het overheidsziekenhuis. Stanely lacht niet als hij me ziet, dan weet ik dat is niet goed.

Ik ben de enige blanke hier, iedereen staart naar mij en het zwarte kind dat ik in mijn armen heb. Ook de dokters, ze willen mijn telefoonnr enzo. Uren sta je hier in de rij voor je opgenomen wordt, sommige mensen overnachten hier in de wachtkamer. Voor elke procedure een andere rij, eentje voor naam en telefoonnr, de ander geschiedenis van het kind, dan eentje voor temperaturen en gewicht en dan weer eentje voor het infuus en dan weer eentje voor de medicijn en ga nog maar even verder.

De dokter van dit ziekenhuis heeft hersenvliesontsteking bevestigd dus hij moet een bed en behandeling en snel ook. Staneley wordt huiliger en dat is logisch, vanmorgen om 9 uur was hij bij de plaatselijke dokter en ondertussen is het al 18.00 uur 's avonds en er is niets te eten hier en niets te doen, alleen wachten wachten en wachten.

Met donker rijden is hier gevaarlijk, wat doe ik????? Zal ik gebruik maken van het feit dat ik blank ben????? Zo zit ik eigenlijk niet in elkaar maar ja, nood breekt wet.

Stanely krijgt infuus.....huilen en huilen en nog eens huilen, ik hou hem vast maar ga niet naar buiten, ik denk:"Laat al die dokters zich maar flink ergeren misschien kunnen we zo eerder naar zijn kamer, die jongen moet eten en medicijnen en slapen. Voor hij op de kamer ligt is het 22.00 uur, en dan hebben we het nog snel gedaan heb ik begrepen, al met al, vanaf de dokter tot de opname toch even 13 uren. Maar goed het avondeten is al geweest...oke en daar gaat de Suzuki weer, op zoek naar wat te eten voor Stanely maar ook voor onszelf en dan weer terug naar het ziekenhuis .We treffen een hele lieve zuster die alle begrip heeft, ze loodste me door de laatste opname onderzoeken..die waren niet leuk, Stanely krijste, hij moest gaan liggen wat hij niet kon met zijn stijve nek, hoofd achterover en tong uitsteken ..allemaal onmogelijk maar de dokters moesten het allemaal zelf zien. Bloedprikken, nee hij vond het niks. Deze onderzoeken gebeuren in een zeer kleine ruimte waar meerdere kinderen worden onderzocht. Aan de ene kant van mij lag Stanley met hersenvlies ontsteking aan de andere kant een ukkie, misschien 2 jaar ernstig ziek, ogen vielen steeds weg, huid vol gaten en droog. Overall zie je naarste dingen ...een blind kind dat continu roept "Sister Sister" het gaat iedereen door merg en been. Hier heeft een kind geen eigen bed maar slaap je met 5 kinderen in een bed. Ik twijfel , ik twijfel , Stanely heeft hersenvlies ontsteking, dat is besmettelijk toch????? Wat hebben al deze kinderen hier, waarmee breng ik Stanely hier en wat heeft hij allemaal onder de leden als hij hier uit komt.....als hij hier uitkomt..hersenvliesontsteking ofwel nekkrimp jullie hebben er allemaal wel van gehoord is dodelijk. Het liefst stop ik al deze kinderen onder...dan zie je in ieder geval hun magere naakte lijf niet meer. Dit zijn dingen die je af en toe ziet op tv maar het is echt. Liever bracht ik Stanely naar het andere ziekenhuis waar ook de kinderen uit de sloppen waren maar de dokter was hier bekend en was al met de procedure begonnen en daarnaast is het andere ziekenhuis heel duur en hebben we geen geld. Patricia en Veronica zijn er uit gelopen, die werden gek van de lucht van urine en al die kermende kinderen. Stanely kon ik met een goed gevoel achterlaten uiteindelijk bij de lieve zuster en ik beloofde haar er de volgende dag weer te zijn met de broer van Stanely.

Zo'n klein proppe mens, ja dat is niet eenvoudig. We zouden gaan zwemmen en het gaat anders. Een beetje down stapte iedereen weer in de kleine Susuki, Patricia en Veronica achterin, daar kun je niet rechtop zitten (opgevouwen in de Suzuki noemen mijn ouders dat). En zo start de Suzuki weer een tocht door Nairobi.

We zijn stil, nog voor we de parkeerplaats van het ziekenhuis af zijn zegt Veronica: "Let's sing"

"Born born born again, I'm glad I'm born again". Geen Afrikaan kan zingen zonder te bewegen en in een seconde vervolgde de Suzuki schuddend de weg gevuld met zingende mensen. Een mysterie voor mij opgelost, ik vroeg me zo vaak af hoe het kwam dat alle Kenianen zo goed kunnen zingen en dansen, echt allemaal, nu weet ik dat het hun levende brood is. Als je zingt en danst vergeet je de ellende en kun je weer zeggen hakuna matata (geen probleem). Het zingen in de auto was een echt feest, geen zielige liedjes, het is een overleving.

De volgende dag was paaszondag en hebben de kinderen voor het eerst avondmaal gevierd,

We dansen we zingen we lachen en dan ga ik weer naar het ziekenhuis waar een blinde roept: "sister sister" waar mensen sterven op de gang en waar we hopen dat iemand goed voor onze Stanely zorgt.

Vandaag paasmaandag, het leek niet heel slecht te gaan met Stanley, ik heb hem zelfs zien lachen vandaag.

Iemand..ik weet niet wie, stuurde naar Spirit of Faith een knuffel , de knuffel was een koe en als je op zijn buik druk roept hij 3 keer boe. Deze had ik bewaard voor een speciale dag en zo bracht ik deze vandaag naar Stanely. Die knuffel mag je hem nooit weer afnemen hij moest lachen en nog eens lachen. Toen ik hem aan de kant legde omdat hij moest eten pakte hij hem terug, teken dat hij de koe leuk vindt maar ook dat hij beter wordt.

Nou voor zover Kenya , ik mailde weining naar jullie allen maar ik denk dat jullie dat begrijpen na dit te hebben gelezen. Kenia heeft geen agenda,alle plannen lopen hier in het water omdat iets anders weer in eens opkomt en veel

belangrijker is.

Daarnaast kan ik jullie zeggen dat mijn vader en moeder hier zijn geweest. Ze hebben een stuk geschreven voor de nieuwsbrief wat ik hier achteraan zal sturen.

Vanwege mijn verjaardag hebben ze me mee genomen op safari, het was gezellig mijn ouders hier te hebben.

Nederland, de tijd van de lente, krokussen en tulpen, ik vind het altijd de mooiste tijd van het jaar. Hier begint de regentijd, het viel hier vandaag met bakken.

To e nane (is habari ofwel tot ziens)

Ria